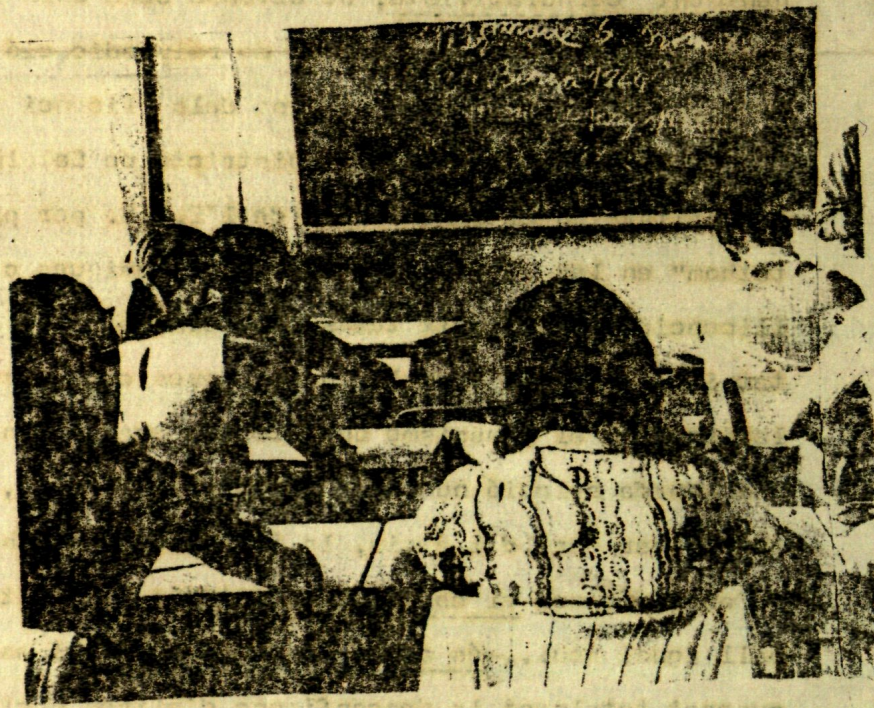

EL MOVIMENT D'ENSENYANT

CEDOC
FONS
A. VILADOT

front ensenyant

BUTLLETI DELS
COMITES D'ACCIÓ
D'ENSENYANTS (C.A.E.)
Nº 5 - JUNY 1972

EL MOVIMENT ENSENYANT

PERSPECTIVES PER A UNA COORDINACIÓ

Durant el curs passat es va produir un important moviment reivindicatiu en l'àmbit de l'ensenyament mitjà protagonitzat pel professorat interí d'Instituts i de Seccions Filiels. El moviment culminà en les vagues dels mesos de març i abril i la trobada a Madrid de representants de tots els districtes universitaris de l'Estat Espanyol que van elaborar un ampli programa reivindicatiu prou conegut.

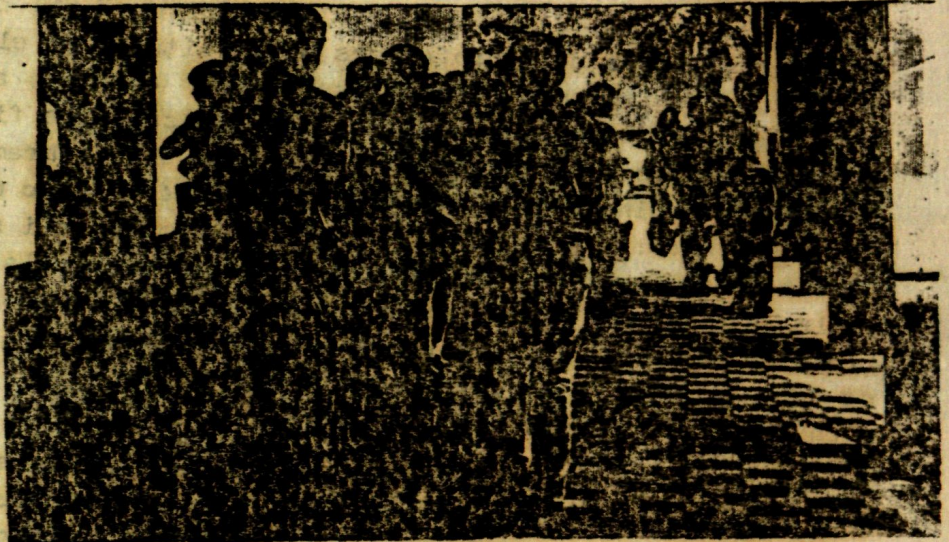
Si analitzem el contingut de les reivindicacions, les formes de lluita escol·lides i els mètodes de treball emprats al llarg dels cursos 69-70, 70-71 i 71-72 en podem treure les següents conclusions :

-En primer lloc el programa reivindicatiu ha anat perdent el seu caràcter eminentment corporativista, de defensa cega dels interessos del "cos" de professors interins per un caràcter de reivindicació laboral : cada cop s'ha considerat més ineficaç una defensa dels llicenciats que ens enfrontés amb els mestres (els llicenciats del districte de Catalunya van eliminar la paraula "prioritat" en el segon cicle de l'E.G.B. per passar a demanar "igualtat per tothom" en les millors condicions econòmiques o sigui amb el coeficient 4 dels llicenciats). Al mateix temps s'ha centrat el problema de la falta d'estabilitat i de llocs de treball en les seves causes reals: el dèficit enorme d'escolarització, el classisme que elimina grans quantitats d'estudiants, la desproporcionada relació numèrica alumnes-professors, la necessitat de control ideològic per part del règim, la tolerància de l'intrusisme laboral, etc. etc.

Podem dir que el contingut reivindicatiu -estabilitat laboral, a igual treball igual sou...- és ara molt menys confús i molt més just tot i que no hem superat totalment la desconfiança d'altres sectors de l'ensenyament com els mestres i els professors numeraris.

- Les formes de lluita s'han centrat sobretot en la formació de comissions de centre que discutissin els problemes i portessin les opinions d'una manera organitzada al si de comissions per estaments -comissions de no numeraris, de professors de centres privats, de professors de filials i en comissions més amples de tot el professorat d'Ensenyament Mitjà. Aquesta fórmula s'ha revelat com a eficaç i correcta doncs va aconseguir una participació i mobilització molt àmplia i el començament d'una organització dels professors d'ensenyament mitjà; des del curs 69-70 en què en molts pocs centres existia una comissió fins als moments culminants del curs passat el nombre de comissions van créixer certament molt però no amb el suficient grau de cohesió, organització i coordinació entre elles. Va faltar discussió a la base, anàlisi seriosa, coordinació permanent i una direcció més realista i més atenta a l'autèntic nivell de consciència del professorat. Els exemples més clars que diem podrien ser: - el pas de formes de reivindicacions legals, cartes, peticions...) a unes formes de lluita il.legal (vaga) va pecar d'un cert voluntarisma sobretot en el plantejament de la segona vaga.

- Els mètodes de treball, de discutir i prendre decisions en assemblees amples es va ressentir de la falta de discussió i anàlisi prèvia a la base, de manca d'un treball de conscienciació i de manca de coordinació que originava informacions confuses i subjectives.

Les conseqüències més importants de tot això van ser : - quan es va produir la repressió per part del ministeri no vam aconseguir evitar el pànic i la desunió i per tant les solucions individuals que van adoptar molts professors. L'experiència va demostrar més tard que allà on hi va haver autèntica pressió sobre els delegats del ministeri, el mes d'octubre tothom va ser novament contractat (a Barcelona concretament es va registrar la xifra més alta d'acomiadaments degut a la innacció de sancionats i no sancionats). El moviment de professors d'ensenyament mitjà va quedar en gran part desarticulat.

- No vam saber superar eficaçment l'aïllament a que ens condemna la dispersió dels nostres llocs de treball, ni la compartimentació entre els ensenyants (interessos dels mestres, dels numeraris, dels no-numeraris, etc.etc).

En resum, la discussió a fons dels nostres problemes en comissions de centre i en comissions d'estament, i la coordinació que es va aconseguir assenyalen el

camí per on-superent els errors anteriorment apuntats- hem de continuar treballant; la formulació d'un programa reivindicatiu- un programa de lluita sindical, un programa de lluita professional en l'aspecte laboral i pedagògic- cada cop més clar i més ajustat a les nostres necessitats i a la necessitat de construir una educació al servei autèntic del poble és una altre de les exigències que s'ens plantegen; la superació de l'aïllament i la compartimentació dels professionals de l'ensenyament és una necessitat urgent per a la nostra lluita. Tenim també la indefugible responsabilitat de fer que aquest neixent moviment ensenyant s'insereixi cada cop més dins del moviment general de lluita de la classe obrera i altres capes populars.

LA NOSTRA LLUITA ACTUAL

El curs actual es caracteritza per un augment de la lluita en altres sectors de l'ensenyament, particularment entre els mestres i els professors no numeraris d'universitat. En el número anterior de FRONT ENSENYANT resumim la lluita reivindicativa dels professors universitaris en el seu aspecte laboral i de reivindicacions més general. Els mestres estatals estan portant a terme una lluita exemplar per aconseguir cobrar uns sous que fins ara o s'han cobrat irregularment o no s'han cobrat. És clar que el cobrament puntual dels complements i dels diners per casa habitació no és l'únic problema que tenim plantejat els mestres i que la lluita ha de continuar i s'ha d'extendre.

Aquest augment general de la lluita va tenir un dels seus punts culminants en la jornada del 14 de febrer contra la Llei General d'Educació, en les nombroses accions que es van fer a tots els nivells del l'ensenyament per tal de fer patent el nostre rebuig a una llei que s'ha fet a la nostra esquena i en contra dels interessos populars.

L'Assemblea d'ensenyants que va tenir lloc el mateix dia 14 va demostrar, però, que aquest augment de la lluita no es corresponia amb un augment paral·lel d'organització i acció unitària. La concepció d'aquella assemblea, com una assemblea-miting -tal com la va imposar un sector dels assistents- era la més inadequada per afavorir una reflexió serena conjunta que ens ajudés a superar l'aïllament i la fragmentació que remarcavem anteriorment com a característiques a superar urgentment dins el nostre sector.

Hem parlat de la formulació d'un programa reivindicatiu unitari que pogués arrossegar una gran massa de professionals de l'ensenyament; aquest programa hauria de recollir els següents punts:

- la lluita laboral de denúncia sistemàtica de totes les deficiències que patim, que impedeixen un exercici professional digne i que són la prova constant de l'opressió a que estem sotmesos; estabilitat, contracte laboral per a garantir-la; defensa dels llocs de treball; NO al lliure acomiadament de que ens volen fer objecte en molts casos; en posar-se en marxa la Llei d'Educació (reducció d'hores de treball

i de sou per els llicenciats); assegurances socials totals i efectives incluent-hi assistència mèdica i farmacèutica; eliminació de les diferents categories de professors dins un mateix nivell; adequació dels sous a l'increment del cost de la vida; escala mòbil de salaris; puntualitat en el pagament; lluita contra la discriminació i la selecció que representen el fet de l'obligatorietat dels curssets al I.C.E., oposicions i demés curssets selectius.

-La lluita que en podríem dir pedagògica: lluita per una formació permanent del professorat inclosa dintre de les obligacions laborals, i per tant remunerada; lluita per la disminució del nombre d'alumnes per classe, lluita per la participació i cogestió dels ensenyants a tots els nivells responsables de l'organització educativa; lluita contra la selectivitat: avaluacions, proves, etc. que suposen una selecció dels alumnes al servei del classisme.

Aquestes dues facetes de la lluita han d'anar estretament lligades a la lluita política general que els ensenyants han de dur a terme al costat d'altres sectors professionals, dels estudiants i de la classe obrera contra les formes feixistes de poder i contra l'oligarquia espanyola financera i terratinent que la sustenta, arrel de les condicions laborals en que treballen els ensenyants i de la política anti democràtica del règim.

La compartimentació i l'aïllament dels professors en diverses categories porta a una dispersió de les energies que perjudica el moviment ensenyant. Hem d'anar cap a la creació d'un òrgan coordinador dels ensenyants al voltant d'uns plantejaments ideològics mínims i amb les següents finalitats:

- ACONSEGUIR LA UNITAT D'ACCIÓ
- DIFUSIÓ DE DOCUMENTS I PLANTEJAMENT DE DEBATS SOBRE **EDUCATIVA**
- ACTIVAR L'ORGANITZACIÓ DELS DIFERENTS SECTORS

El camí per arribar-hi pensem que ha de passar per la celebració d'assemblees amples de discussió dels plantejaments mínims, de les finalitats de la coordinació, per l'assistència regular a les assemblees de sectors de membres d'altres nivells de l'ensenyament per tal d'aconseguir la unitat de plantejaments i d'acció i una major informació mútua dels problemes específics de cada estament, per la creació de comissions de treball sobre problemes conjunts.

CRIDEM a tots els professionals de l'ensenyament conscients de la importància que té per la lluita general del moviment obrer i popular la construcció del moviment ensenyant, a treballar per aconseguir la tan necessària unitat d'acció entorn del programa exposat més amunt i a través d'una sòlida coordinació que sigui al mateix temps reflex i motor de la lluita.

dels mestres estatals

Ara fa dos mesos (el 4, 18 i 22 de març) un grup de mestres estatals varem presentar-nos a la Delegació Provincial d'Ensenyament Primari de Barcelona a fi de lliurar, el primer dels dies apuntats, al delegat un document firmat per 1.120 mestres . En aquell document s'exigia :

- El pagament immediat dels complements i gratificacions i de l'assignació per casa-habitació que encara se'ns devia.
 - El pagament immediat dels sous als mestres contractats
 - Que el retard en el pagament no es tornés a produir sota cap excusa.
- Acompanyant aquestes reivindicacions immediates i urgentíssimes els mestres reclamaven també :
- L'aplicació immediata del coeficient 3,6 corresponent a l'Ensenyament General Bàsic
 - La desaparició de la discriminació de sou entre mestres propis i mestres contractats
 - Actualització de l'assignació per vivenda ; seguretat ; efectiva etc...

Les explicacions - si és que explicacions se'n poden dir de les evasions i altres enganys que els buròcrates de la Delegació van anar presentant - van acabar amb l'únic argument que saben emprar aquesta gent : la clauda a la policia a fi que els resolgués la papereta, com sempre , per la força. El secretari va tenir la barra de dir que el retard es devia a complicacions tècniques, a la modernització del Ministeri etc ; ens agradaria saber perquè aquestes "complicacions tècniques" no afecten per res els seus sous de buròcrates i qui especula mentrestant amb els nostres diners retinguts a les altures administratives.

En cap de les anades a la Delegació es va atrevir el senyor delegat a baixar a enfrontar-se personalment amb els mestres, la qual cosa ens reforça en la idea que els camins permesos pel règim no estan fets per a escoltar i menys per a solucionar els nostres problemes i que cal buscar altres camins més democràtics per plantejar les nostres reivindicacions. Les declaracions de Díez Hochtleitner uns dies després, descaradament minimitzadores de la gravetat real dels problemes dels professionals de l'ensenyament ens obliguen a reflexionar un cop més sobre la necessitat que els mestres ens organitzem i

actuem units entorn de les nostres reivindicacions que no són , com tots sabem exclusivament salarials ni laborals, perquè els mestres som víctimes i instruments de tota la política educativa del règim franquista i de l'opressió i manca de llibertats generals de què és reflex el sistema d'educació. Hem d'arreglar, doncs, la nostra lluita al costat de la lluita dels altres sectors ensenyants, discutint al si dels nostres centres el programa reivindicatiu i organitzant-nos en comissions que es coordinin i plantegin una acció unida per aconseguir :

a) unes reivindicacions laborals immediates :

- puntualitat en el cobrament
- aplicació , ara, del coeficient 3,6 revisable segons la pujada del cost de la vida.
- seguretat social real i efectiva
- supressió de les categories actuals: a igual treball igual sou cap a la formació del Cos Unic d'Ensenyants
- supressió dels mitjans actuals de selecció dels mestres
- cursos d'actualització de coneixements gratuïts i inclosos a l'horari laboral

b) unes reivindicacions que afecten a la nostra condició específica d'ensenyants:

- màxim de 30 alumnes per classe
- no als procediments de selecció dels alumnes que perjudiquen els fills dels treballadors : avaluacions, certificats finals..
- escolarització total i realment gratuïta de la població en edat preescolar i fins a l'ensenyament superior.

c) unes reivindicacions polítiques generals :

- llibertats d'associació i reunió
- llibertat d'expressió, manifestació i dret de vaga
- llibertat de càtedra : per un ensenyament crític, sense pressions ideològiques i vinculat a tots els aspectes de la realitat catalana.

La nostra pròxima acció es centra en la consecució del coeficient 3,6 per a tots els mestres estatals.

EXIGIM TOTS COBRAR ARA EL

3,6 SENSE DISCRIMINACIONS !!

7

escola privada

i llei d'educació

Què és una ESCOLA PRIVADA ?

Una empresa que fa una producció (educació escolar) a través d'una matèria primera (els alumnes) i conta amb una mà d'obra (els mestres) als quals paga un salari i evidentment en treu un benefici. Per tant en ella s'hi troben tots els ingredients d'una empresa capitalista.

Perquè existeixen les escoles privades en el nostre país?

Perquè un estat capitalista com el nostre, per la seva mateixa constitució, alentarà i promocionarà l'existència d'empreses privades. (L.G.E. 5ª 16ª) Perquè la burgesia és conscient que si els seus fills són futurs dirigents l'educació que han de rebre no pot ser la mateixa que rebran els fills dels obrers de les seves fàbriques, per tant volen els seus propis centres.

Perquè existeix una escola estatal mancada totalment de les mínimes condicions indispensables per a portar a terme l'educació del poble.

Un dels puntals sobre el que pretén mantenir-se i fer-se popular la Llei G. E. és la gratuïtat de l'ensenyament fins els 14 anys, però tots sabem que un dels puntals antics d'aquesta llei és l'escola privada, la qual en aquests darrers 30 anys ha cobert en el nostre país un tant per cent molt elevat de la població escolar. La contradicció és clara : els dos pretesos "puntals" s'exclouen mutuament. Això significa mantenir les mateixes discriminacions econòmiques i de qualitat d'ensenyament que han estat sempre norma del sistema.

En quines condicions es troben molts dels mestres llogats en els centres privats ?

La possibilitat d'entrar a l'escalafó de l'escola estatal es presenta per al mestre com una cosa llunyana i difícil d'assolir. El sistema d'oposi-

cions és una autèntica carrera d'obstacles: poques places per molts aspirants, recomanacions, discriminacions de tota mena ...etc. Això fa que sovint l'ensenyament privat es presenti com un últim recurs per a molts mestres que es veuen obligats a acceptar un contracte, la renovació del qual depèn, cada any, de l'arbitrarietat del director de l'escola.

Segons la mateixa premsa estatal molts dels mestres privats guanyen de 5000 a 6000 ptes. al mes. I aquestes escoles que mantenen aquests sous de misèria justifiquen les seves altes quotes, assegurant que es deuen al sou dels ensenyants.

La majoria d'aquests mestres no estan assegurats a la Seguretat Social ni contenen cap títol d'ajut en cas de malaltia, accident o vellesa.

Quin paper ha representat l'Escola Privada durant aquests darrers trenta anys ?

L'escola privada al nostre país està constituïda, sobretot, per tres sectors:

a) escola religiosa, perfectament integrada al sistema i per tant fidel servent dels interessos de la classe dominant i de la seguretat i estabilitat que aquesta li proporciona.

b) acadèmies, montades exclusivament com a negoci i moltes d'elles sense recursos econòmics.

c) "escola activa", sostinguda per la burgesia i, per tant, orientada a crear els futurs quadres dirigents de la societat capitalista.

La situació de la classe treballadora gairebé tota ella immigrada, queda molt clara dins aquest panorama: o bé no té accés a cap d'aquests tipus d'ensenyament o, si el té, es veu sotmesa a un progressiu desclassement, a la inculcació d'una mentalitat petit burgesa i a la impossibilitat d'una autèntica integració al país, mancat d'una autèntica escola popular catalana.

L'escola privada ha sigut la fidel servidora de la ideologia dominant. L'existència de l'escola privada ha desfigurat tant la manca de centres escolars i el greu problema d'ensenyament en que es troba la classe obrera com la deficiència en que s'ha vingut muntant el sistema educatiu. Concretament les escoles religioses i grans acadèmies han manipulat pràcticament una gran part de l'ensenyament i són les que amb més complicitat han disimulat i mantingut la deficient estructura educativa.

Què pretén l'escola privada i dins d'ella, la Federació Espanyola de religiosos Ensenyants, amb el seu moviment de protesta enfront de la implantació de la Llei d'Educació ?

Es fa necessari desenmascarar quins són realment els seus interessos.

Aquests són : No veure limitats els seus beneficis econòmics

Escapar de tot control per poder seguir manipulant la
marxa de l'ensenyament.

Evidentment podem veure que s'identifiquen amb els interessos de qualsevol altra empresa capitalista. Podem creure que l'estat capitalista deixarà de protegir en algun moment les escoles privades ? Els grans centres privats davant d'una por (injustificada en la seva situació) a perdre els seus drets reals, amenacen amb tancar. El que si realment pretén la llei es fer desaparèixer la petita escola de barri i anar concentrant cada vegada més el monopoli de l'ensenyament en mans dels grans centres.

Davant la remota idea d'una escola única, les escoles privades clamen per la llibertat d'escollir l'ensenyament que han de tenir tots els homes, llibertat que mai ha pogut tenir la classe obrera.

Es fa necessari doncs, una autèntica informació pública de la política classista que segueix propugnant la llei i la denúncia dels interessos reals pels quals es mou l'escola privada.

I en front d'això la lluita per una escola única, gratuïta, laica i democràtica.